

Chladný konec

Je noc. Prý už dorazila ligistická vojska.

Už porazili část naší jízdy, a to bitva ani nezačala.

Zítřka to přijde. Nemůžu spát.

„Jindro, spíš?“ šeptá můj přítel a spolubojovník Kristián.

„Nemůžu spát,“ odpovím potichu.

„Já taky ne... Myslíš, že to zítřka vyhrajem?“ zeptá se s nádechem naděje v hlase.

„Nevím, bude to těžký boj... Má vůbec cenu?“

„Záleží na tom, za co bojuješ,“ odpoví s úsměvem

„Za co bojuješ ty?“

„Za to, abych mohl vyznávat boha správně, ty?“

„Hmpf, taky bych chtěl bojovat za něco takového, já nemám za co bojovat. Matka je už mrtvá, otec starý. Sourozence nemám. Já ani moc bojovat nechci.“

„Tak co tu teda děláš?“

„Já sám nevím. Asi nemám nic lepšího na práci,“ odpovím se slabým úšklebkem.

„Zároveň ale bojuji taky za stát. Můj otec mi jednou řekl: „Přátelé tvoří rodiny, rodiny tvoří vesnice, a víc takových vesnic tvoří stát. Stát je hromada takových lidí, kteří se o sebe zajímají. Proto se nesmíš nikdy vzdát svého státu!“

Z jeho tváře přímo číší nadšení.

„Jediná polehčující okolnost je ta, že jsem si našel tak dobrého přítele, jako jsi ty,“ řeknu s lehkým úšklebkem.

„Můžeš být poctěn, že někdo jako já tráví možná své poslední chvílky s někým jako jsi ty!“

Na jeho tváři se rozkládá uklidňující úsměv, ale něco, co řekl, mě trápí. Poslední chvílky? Do této chvíle mi nedošlo, že toto jsou možná moje poslední chvílky na tomto světě. Co když to nepřežiju? Bude mi to vůbec vadit...?

Asi ne. Můj život je stejně na nic. Alespoň potom budu mít klid. Třeba mě zabije rána z muškety tak rychle, že si toho ani nevšimnu. Bude to bolet? Možná, že budu zraněn a zůstanu ležet na bojišti. Nejsem nikdo významný, nikdo by mě nehledal. Ležel bych na bojišti. Sám, mezi hromadou mrtvých těl. Život by ze mě pomalu unikal.

Jestli umřu, tak budu doufat v tu první možnost.

„Asi bychom se měli alespoň trochu prospat... Jestli to chceme přežít.“

„Hm, asi máš pravdu.“

Ticho.

To ticho je ubíjející. V jakémkoliv příběhu se před bitvou pije a tančí a oslavuje. U nás není ani jídla dostatek. Večeře byla velmi chudá. Mají se ligisté nebo císařský lépe než my? Možná bych měl bojovat za ně. Třeba bych tam měl lepší budoucnost.

Té zpropadené války se ani nemusím účastnit. Ještě není moc pozdě. Stále bych mohl utéct. Kam bych pak ale šel? Postavu mám docela dobrou, lidé by na první pohled poznali, že bych měl být v armádě. Přeběhl bych na druhou stranu, kdyby mě teď někdo vyzval? Možná že i jo. Co je mi do nějaké České země? Proč bych měl bojovat za nějaké zbytečnou víru? Proč?

Ale ne, už je pro mě moc pozdě. Už musím bojovat. Nemůžu se otočit na podpatku. Teď už není úniku. Zítra budu muset bojovat a možná i padnout za nějakého Falce, co si hraje na krále. Hloupá figurka, prý nám měl sehnat pomoc od Anglie a ani to nedokázal. Nás bere pouze jako pěšce, jež na této šachovnici nemají žádnou cenu.

Raději už půjdu spát.

Ráno

Tak ten den přece jenom nakonec přišel.

„Tak co, jdeme na jídlo?“ zeptá se mě Kristián s úsměvem.

„Jít, proti tomu nic nemám, ale jídlo tady asi nenajdeme.“

Jako odpověď uslyším jeho upřímný smích.

„Vidím, že veselý duch tě neopouští ani teď“

„To je to jediné, co mi zbylo.“

Vyjdeme společně ven. Už je světlo, je již listopad, takže je pořádná zima. Slabě sněží. Rozhlédnu se po našem tábořišti. Všude jsou rozestavěny stany. Naše vedení je očividně špatné, někteří vojáci stále spí, jiní se ohřívají u ohňů. Na pozici jsme se dostali už v noci a navíc my útočit nebudeme, takže můžeme jen čekat na jejich útok.

Kristián mi přinesl misku s nějakou pochybnou tekutinou.

„Toto je jídlo mnohem lepší než ambrózie, samotní řečtí bohové by ti jej záviděli!“

„Je pravda, že bohové by asi chtěli zbraň silnější, nežli dělo.“

Ale i přes má slova to zkusím. Naberu tu tekutinu na lžičku. Pomalu ji vkládám do úst. Stéká po mém jazyku. Chutná to jako vývar z třicet let staré hadry.

„Po tomhle jídle se na tu smrt docela těším!“ řeknu znechuceně

„Nemel a jez! Kdo ví, z čeho to je. Do nebe nás po tomhle jídle nejspíš nevezmou, tak s tím umíráním počkej, až se zbavíš svých hříchů.“

I přes to, že mi každý sval v těle říká, že je to chyba, pokračuji v jídle.

„Jak jsou na tom nepřátelská vojska?“

„Ligistická vojska už zaujala pozice. Císařská tady stále nejsou, takže ještě se asi nic dít nebude.“

„A naše?“

„No... naše vedení má asi menší potíže. Očividně se neumí dohodnout, kdo kde velí. Někteří generálové tady pořád nejsou. Fridrich Falcký prý očekává, že žádná bitva ani nebude, takže je zalezlý v hradě. Má tam nějaké anglické vyslance nebo co. Na některých místech se teprve začínají stavět valy. My máme asi zatím klid.“

„To čekání je nanic!“ řeknu se znechuceným výrazem

„Zahrajeme karty? Nejspíš tu dnes umřeme, takže můžeme vsadit všechno,“ řekne s lišáckým úsměvem.

„Proč ne.“

Po tom, co jsem prohrál všechny svoje peníze, jsem řekl, že už to stačí.

„Jdu zkontrolovat naše koně, jdeš se mnou?“ řekl jsem.

„Jasně, proč ne?“

Po cestě jsme narazili na vůdce našeho jízdního pluku, Jindřicha Matyáše z Thurnu.

„Pane!“ vykřikli jsme oba najednou

„Pohov vy dva, máme před sebou velkou bitvu. Kdyby se někdo pořádně ujal vedení... No nic, já jdu prodiskutovat strategii, císařská vojska už prý dorazila.“

Po tomto novém zjištění jsme pokračovali dál k našim koním.

Když jsme dorazili, Lucifer šťastně zaržál. Pohladil jsem ho po hlavě. Promluvil jsem k němu pár vlídných slov, poté jsem se vydal zpět.

Když jsem přišel zpátky do stanu, lehl jsem si na zem. Hlavou se mi honilo tolik myšlenek. Bylo jich tolik, že jsem se nemohl soustředit ani na jednu. Takže jsem jenom ležel a zíral na strop svého stanu.

Najednou do stanu vtrhl Kristián.

„Dělej, vstávej! Už to začíná!“ řekl se zběsilým výrazem

Rychle jsem vstal. Opásal jsem se svým mečem a vzal jsem do ruky své kopí. Rychlým krokem jsem se vydal směrem k Luciferovi.

Naskočil jsem na Lucifera a společně s Kristiánem jsem jel směrem k našemu pluku.
Tam nás přivítal Jindřich Matyáš z Thurnu.
Zařadil jsem se ke zbytku jízdy.
Seděl jsem na svém koni plný očekávání.
Tak je to tu. Ten moment nadešel. Kam zaútočí nepřítel? Celé tělo mám napnuté jako
tětiva na luku. Náš pluk se nachází na levém křídle.
Čekám.
Pořád se nic neděje.
Začíná mi být zima.
Sněží.
Najednou ten klid prořízne rázný zvuk trubky.
Už to začalo.
Nepřítel útočí.
Nejsem si jistý, ale zdá se mi, jako by útočilo jejich pravé křídlo. To znamená, že my jsme
první.
Jejich kavalérie se dává do klusu.
Jednou přímo směrem k nám.
Tu náhle zaslechnu křik: „Všichni! Útok na nepřátelskou kavalérii!“
Celá naše jednotka se dá do pohybu.
Uvedu Lucifera do cvalu.
Stále nabírám rychlost.
Jedu proti své možné smrti, ale vůbec se jí nebojím. Můžu myslet jenom na jedno, zabít
co nejvíce nepřátel.
Stále se blížím k jejich jednotkám.
Rozhlédnu se kolem sebe, a zjišťuji, že jsem v přední linii. Ale už nemohu zpomalit. Už se
nemůžu otočit. Už můžu jenom pokračovat dál. Dál za svým osudem.
Je to tu.
Zabodávám své kopí do nepřítele.
Je to první člověk, kterého jsem kdy zabil.
Cítím silný náraz, jak se kopí sráží s brněním.
Zůstává v něm viset.
Cuknutím mi vyletí z ruky.
Snad je už mrtvý.

Nemám čas nad tím přemýšlet.

Sáhnu rukou po meči.

Už cítím tu chladnou rukojeť ve svém sevření. Možná tělo toho, jenž jsem zabil, je už stejně chladné.

Najednou ucítím slabou bolest v okolí své hrudě.

Svět se najednou nějak podivně točí.

Ucítím silnou bolest zad, potom hlavy.

Najednou se dívám na bílou oblohu.

Slyším klepot koňských podkov, ale zní, jako by byly na míle daleko.

Nadzvednu hlavu.

Něco je špatně. Mám pocit, jakoby tam bylo něco, co tam být nemá. Něco velkého... Roste to z mé hrudi. Je to dlouhé.

Aha... to bude asi kopí... Zemřu stejně jako ten, jehož jsem zabil.

Možná je to důkaz, že bůh opravdu existuje, ale já na něho stejně nevěřím.

Klepot podkov je stále dál.

Je mi zima... Je to proto, že už mi uniká život z těla, nebo protože je listopad?

Sněhové vločky jako milostné dopisy od zubaté padají na mou tvář...

Tak tohle je můj konec...

Sám, bez peněz, nikým nemilován, uprostřed země, do které mi nic není, bojující za něco, v co nevěřím.